

EPIST.
SYNOD.
AD LEON.
PAP. PRO
CONFIR-
MATIONE
ACTOR.
x Ext. in
Conc. Chal-
ced. Act. 3.
in fi.

propositis, novissimo loco Patres Synodalem ad eumdem Leonem Papam de cunctis ibidem pertractatis epistolam^a scripserūt, simulque ipsa miserunt Acta Synodalia, petentes ab eo cuncta rata haberi atque firmari. De qua quidē epistolā illud notandum, quod habet in fine, *Scriptū pridie Calēdas Aprilis, feria tertiā, Indictionē decimā tertīā*, verba non esse epistolā, sed libratij qui eam exscripsit. Etenim sicut certum est, Synodum mēse Novembris absolutam, non pervenisse ad anni sequentis mensem Aprilis; ita multo certius est, nihil pertinere decimā tertiam Indictionem ad Chalcedonēse Cōcilij, quod Indictionē quartā celebratum esse ipsa eius Acta perdocent. Porro ex his quę in omnibus fermē integra extant Synodi Actis, quid antē in reliquis Oecumenicis fieri consuevissent, unūquisque facile poterit intelligere; nempe a Synodo solita mitti ad Romanum Pontificem quę a Patribus decreta essent, ut auctoritate ipsius firmarentur.

Sed & observa illud, quod universi cōgregati sexcenti triginta Patres, cognoscentes in Romano Pontifice summum Pontificij culmen effulgere, se ipsos licet ordinatione collegas & fratres esse sciret, filios tamen appellaverint, Universalis Ecclesię Catholicę eum esse Caput intelligentes (quod & scriptū in ipsius Synodi celebratione agnovisse, Acta testantur) cuius & esset gradus summus in Ecclesiā diffundere. Id enim quoque profitentur, cum obnixē petunt ut cōcedat Constantinopolitanum Episcopum primū in Ecclesiā locum obtinere post ipsum Romanum Pontificem. Cuius & auctoritatem tantū æstimant, ut putent esse infirmā quę in duobus Oecumenicis Conciliis eā de re decreta esse dicerent, nisi accederet Romani Pontificis confirmatio. Quin & ipsi Leoni titulum OECUMENICI EPISCOPI tribuisse eādem Synodū, sepissimē testatur S. Gregorius^y Papa, ne putes dumtaxat Alexandrinos clericos eum titulum in suis ipsorum libellis (ut vidimus) indidisse. Quāobrē mihi facile persuadeo, cum nomen *Oecumenici* desideretur in Epistolā Synodali ad S. Leonē, ab eā postea esse dolo subductū. Quod vero S. Gregorius ait, nullū predecessorū suorum eo nomine usum esse; ita quidem intelligēdū est, ut nemo illorum eo titulo ex solēni ritu sēper & in omnibus usus sit inscriptionibus vel subscriptionibus. Cæterū eo interdum ipsorum aliquem esse usum, superius est demonstratū. Et ne longius progrediamur, ipse S. Leo in epistolā^z quam anno sequenti dedit ad Marcianū Imperatorem adversus Anatolium, usus est titulo Universalis; quē habet nō solum Latinus codex epistolarum S. Leonis, sed & Græcum exēplar in appendice ad Concilium Chalcedonēse.

XXXIII.
SUPREMA
AUCTORI-
TAS ROM.
PONT. A-
GNITA A
SYNODO.

UNIVER-
SALIS EPI-
SCOPI TI-
TULUS,
TRIBUTUS
ROM. PON-
TIFICI.

y Greg. 4. ep.
32. 36. 38.

z Leo ep. 54.

XXXIV.
ELOGIA
ET MIRA-
CULA DE
SYNOD.
CHALCE-
DON.

a Liber Bre-
viar. cap. 14.
Evang. lib. 2.
ca. 5. & alij.
b Menolog.
16. Iul.
c Leo ep. 65.
d Vid. Act.

Denique absolutā (ut diximus) sacra Synodo, Patres ad suas singuli Ecclesias rediēre. Dioscorus vero Gangrā in Paphlagoniā civitatē relegatus, ac militari manu perductus, ibidem^a infelix diem clausit extremum. In tanti autē memoriam a Deo præstiti beneficii in dānatione perditissimę hæresis, quę sacrę Incarnationis mysterium abolere præsumperat, Orientalis Ecclesiā eamdem ipsam Synodum anniversariā celebratione^b cōsecravit: quam & S. Leo in epistolā^c ad Theodoretum, *Secundam post adventum Domini festivitatem Orbis* appellavit; eamdemque corroborarunt sanctissimorum virorum elogia, & crebra miraculorū^d editio: quādo & Marcianus Imperator

audiēs eam labefactari calūniis monachorū Eutychianorū, asserentiū illum fuisse Nestorianorū convertū, salubre illud consiliū inivit, ut Auxētiū sanctissimū anachoretā gratiā miraculorum insignē, omnibusque famā cognitū, ex solitudine advocaret, ut signis ac prodigiis coram populo eum ad stipulari faceret decretis Cōcilij. Fuitque planē maximi momēti ad continēdum in officio complures eremi Palæstinę monachos, aliōsque sæculares viros, ne seducerentur ab iisdē pseudo-monachis Eutychianis; quod præstantissimi illi Euthymius, Simeon Stylita, Saba, Theodosius, (lōgē diversus ab alio eiusdē nominis Eutychiano, de quo postea) aliique admirandę sanctitatis cōnobiarchę & anachoretę, probaverunt, & magno gaudio receperunt decretū Fidei Synodi Chalcedonēsis, tāquā verē Orthodoxum. Quęnam autem ab Eutychianis cōcitatz fuerint adversus illam turbę, dicitur inferiūs suis locis.

IESU CHRISTI AN. 452.

LEONIS AN. 13.

VALENTIN. III. 28.

MARCIANI 3.

ANNO Domini quadringentesimo quinquagesimo secūdo, Herculano atque Sporatio Coss. septimo Calēdas Februarij Marcianus Imperator pro firmitate Chalcedonēsis Concilij sanctionē edidit, ne cui ampliūs liceret publicē de Fide differere, sed omnino staretur eiusdē Synodi definitioni. Nam (inquit) *verē impius atque sacrilegus est, qui post tot sacerdotum sententiā opinionē suę aliquid tractandum reliquit: & iniuriā sacri iudicio religioſissime Synodi, siquis semel iudicata ac rectē disposita revolvere & diffutare contendit. Quę quidem sanctio habetur integra apud eiusdē Synodi Acta^a, ex parte verō descripta in Codice^b Iustiniani: sed hic mendosissima in notā Cōsultū, illic in inscriptione titulorū Imperatori Valentiano atque ipsi Marciano adscriptorum.*

Cum verō adhuc vaniloqui obstreperēt, & Eutychiani hæretici adversantes sacrę Synodo turbas eierent; rursū idē Imperator tertio Idus Martij aliud adversus illos edictū promulgavit, quo misericorditer cum illis agēs, easdē tātummodō pœnarū minas iteravit, quę in priori sanctione cōtinebatur. Sed sanē tum isto, tum plurimis aliis exemplis satis perspicuū est redditum, nūquam profuisse Fidei Catholicę clemētiā Principū in remittendis culpis ab hæreticis perpetratis: eā enim abusi semper illi evasere deteriores; sicut de istis dicitur paulō post. Interim verō ex prædictis videas, tam Episcoporū sententiā, quam Imperatoris sanctionibus, danatā esse cum auctorē suo & sectatoribus eius Eutychianam hæresim: adversus quam etiā complures Orthodoxi Scriptores iisdē tēporibus stylū exeruēre; putā Mochinus Mesopotamius, & Isaac, presbyteri Antiocheni, Samuel presbyter Edessenus, & Theodoretus, Episcopus Cyri; ut qui de his singulis scribit, Gennadius tradit. Sed & qui postea de Tribus Capitulis tractatus elaborarūt pro Concilio Chalcedonēsi, iidem Eutychianam hæresim acerrimē infectati sunt.

Cum autem pervenissent inter hæc Romā ad S. Leonem Papam Legati missi Constantinopoli

Enthym.
Abbas ap.
Su. 20. Ian-
nuar. Act. 3.
August. 14.
Iannuar.
SOLICI-
TUDO
MARCIA-
NI IMP.
PRO CON-
FIRMA-
TIONE SY-
NODI.

I.

DISPUTA-
TIO DE FI-
DE PROHI-
BITA.

a Cōc. Chal-
ced. Act. 3.
in fi.
b l. 4. C de
Sum. Trinit.

II.

c Ext. d.
Act. 3.

EUTYCH.
HÆRESIS
UBIQ-
DAMNA-
TA.

III.

LEO PA-